

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimis Jesu Christi Dei-Hominis

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1723

VD18 80217931

Artic. VI. Admirabilis modus, quo Christus Jesus est usus ad tractandam
Reconciliationem nostram cum Deo Patre suo.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45509

Christo JESU. Quando videmus, ipsum ita descendere de cælo exspoliatum omnibus, ut currat post nos, & quasi dicere nobis: *Ecce ego reliqui omnia, ut sequar te*; nonne & æquum sit, ut ex parte nostra respondeamus ipsi, quod Apostoli: *Ecce Domine, nos reliquimus omnia, ut sequamur te*. Quid cætera omnia tangunt & angunt nos, qui Christiani sumus, modò inseparabiliter maneamus conjuncti divino nostro Magistro, ad audiendum ipsius dogmata, ad aspiciendum ipsius exempla, ad imitandum ipsius vestigia, ad dependendum in omnibus à suavissima ipsius gubernatione. Induamus nos benè ipsius spiritû, collocemus in ipso omnem nostram fiduciam, insculpamus nobis firmiter ipsius regulas, & vivere studeamus propria ipsius vitâ. O inæstimabilem felicitatem animæ quæ

benè cognosceret *Christum Jesum*, ipsumque amaret ex toto corde suo.

Erat velut terra sicca, & rorem sitiens cæli, anima novi hujus discipuli: cernebamus luculenter, audire ipsum omnes hæc amabiles veritates magna cum voluptate, & quia novæ ipsi fuerant, penetrabant intimè cor ipsius. Sed primus hic cognitionis JESU Christi, quem nonnisi parum gustare incipiebat, radius, adauxit famem ipsius, eumque impulit, ut instanter à nobis peteret, quatenus prosequeremur instruere & informare ipsum, quâ ratione admirabilis mediator hic pacis nostræ cum DEO suam ad metam deduxerit legationem. Circâ quòd Ecclesiasticus, qui explanationem cœlestis hujus Theologiæ exorsus fuerat, ita loqui ad ipsum perrexit.

ARGUMENTUM.

Admirabilis modus, quo Christus JESUS est usus, ad tractandam reconciliationem nostram coram DEO Patre suo.

ARTICULUS VI.

NON est officium aut munus in aliquo regno, quale est illud Legatorum, præcipuè quando hi representantes personam Principis, sua utuntur auctoritate, ad pacificanda regna, & reconciliandos Monarchas. Opus est ipsis magnâ sapientiâ, nec mino-

râ in rebus agendis experientiâ, eò quòd gravissimum, quod in mundo agi possit, pax sit negotium, Indigent intellectu solidò, multâque cognitione ac scientiâ, quæ ipsis suppeditare valeant rationes satis firmas, satisque æquas, ad obviandum falsis

H 2

ratio-

Qualitates
boni Legati,

rationibus partium quas passio cœca, & præceps impetus trahunt sapius, & rapiunt ad prætensiones injustas. Modò reperire potuerint conveniens punctum æquitatis, & documentis ac suasionibus suis duas in eundem sensum redigere partes omnes, excellentium Legatorum partes implevêre: debetûrque illis laus, quòd egregie illustrem hanc suam obiêrint provinciam, quamvis re alia non steterit ipsis, nisi verbis.

JESUS CHRISTUS poterat nobis conciliare pacem solis verbis, Quis dubitet, divinum hunc pacis Legatum, quem cœlum misit nobis, beatissimè negotiari potuisse reconciliationem nostram cum DEO Patre suo eadem prorsus ratione, quin indigeret alio, quàm unico oris sui verbo; ille, qui Verbum est omnipotens, Verbum adorandum, & infinita Sapientia DEI Patris sui; ille, qui est ipsius intelligentia, per quam cognoscit omnia; ille, cui is nunquam contradicere potest; ille, qui aliundè omnia corda hominum in suis tenet manibus, ut immutare illa possit, prout placuerit, & sacris inflectere motibus, qui sine ulla illorum libertati illata vi infallibiliter impetrant consensum voluntatis ipsorum? quis dubitaret, quin facillimè reconciliare omnia potuisset in cœlo & in terra, pacem stabiliendò universalem, abs eo, quòd alia re sibi

fuiſſet opus, quàm verbis, quibus ominatissimo eventu opus magnum legationis suæ consecisset.

Sed uti voluit alia admirabili prorsus ratione, negotiandi & evincendi pacem, quæ nunquam nisi ab ipso solo in opus fuerat redacta. Imposuit sibi onus parti læsæ integram præstandi satisfactionem; & minimè contentus solvere solummodò verbis, venit ad opera, aperit thesauros suos, & solvit ad assem debita ex propriis bonis suis. Et cum inveniret peccatores infinita ratione obligatos justitiæ DEI Patris sui, ipse se submittit & offert ad satisfaciendum ipsi, seque voluntariè obstringit ad solvendum omnia, quæ in toto rigore justitiæ debebant ipsi.

Quid ægis adorande Mediator, & ad quid obstringis te? peccatores, pro quibus satisfacturum te offers, infinita ratione debent justitiæ DEI; & tu inexorabilem ipsam esse haud ignoras. Non ignoro, inquit, sed infinita ratione solvam pro illis illòsque exsolvam. Sed digni sunt morte: Et moriar pro illis, servaturus vitam illorum morte meâ. Sed opus est illis satisfactione infinita pro injuriis, quibus DEI affecterunt Majestatem. Verum id est, sed ut eximam illos, suppeditabo inexhaustum pro illis thesaurum, qui plura completetur, quàm justitia DEI poterit ab illis postulare, Et

Inaudito modus, Christum voluit ad curandam stram reconciliationis satisfactio pro nobis

Efficax vum a Christum sum.

Et undè desumes hæc omnia? desumam è doloribus passionis diræ, duræ & crudelis, quos patiar pro illis; desumam ex innumerabili multitudine plagarum, quibus meum volo operiri & operiri corpus; desumam ex torrente sanguinis mei, quem effundam omnem, quin vel unicæ peperero guttulæ; desumam ex oceano amaritudinum, ignominiarum & cruciatuum, ex abyssò humiliationum, cui voluntariè immergam me, ut extraham, & omnes salvem illos; desumam denique è perforato meo latere, è proprio meo corde, quod aperiri mihi volo fixurâ lanceæ, dum crucifixus fuero, ut munificè effundam super eos thesauros cœli.

Ah! quis obstringit te ad hoc, Bonitas, Bonitas infinita! Estne hoc munus Legati? Quis unquam audivit, eos, qui Mediatoris funguntur officio, ut controversias inter duas componant partes, se submittere ad toleranda supplicia, quibus partium una inventa fuerit obnoxia? Quis unquam cogitavit de ejusmodi pacificatore, cui fuerit animus morte mori ignominiosa & crudeli ad conciliandum inter dissidentes pacem? O prodigiosam bonitatem DEI infinita ratione divitis in misericordia! Tu sola es, ô bonitas infinita,

tu sola es, quæ eousque attollere potes tuarum abundantiam misericordiarum: *Pacificans per sanguinem ipsius, qua in celo, & qua in terra sunt.* Tu emere & comparare nobis vis pacem omnium tuorum impendiò thesaurorum, illamque proprio tuo subscribis & confirmas sanguine, manifestissimè demonstrans nobis, quòd propriâ tuâ vitâ nos ames ardentius. O Bonitas! O Bonitas ineffabilis, te omnes creatæ mentes laudent in æternum; te omnium corda hominum amore amant magis accenso, quàm omnes Seraphini in cœlo, eò quòd pro iis feceris nunquam, quod fecisti pro nobis; & omnium aperta sint ora ad cantandum in æternum misericordias tuas: *Misericordias Domini in æternum cantabo.* Psalm. 88. v. 2.

Dum magno cum animi fervore hæc effabatur homo nonster illa avidis usurpans auribus, totus extra se raptus apparebat, & inter abundantiam gaudii dilatantis cor suum, videbatur difficulter iis assensum intellectus præbere, eò quòd ob suam eminentiam, omnem transcendere fidem videbantur. Sed bonus hic Ecclesiasticus conversus ad ipsum, illius adauxit admirationem, dum hanc ipsi proposuit quæstionem.

H 3

An

naudit
modus,
Christus
oluit ad
urandam
ram me
liatione
atisfacien
ro nobis

fficax moti-
vum amandi
Christum JE-
sum,

Mirabilis mo-
dus, quo bo-
nitas Jesu
Christi nostra
solvit debita,

An nōsti post hæc omnia, qua ratione hæc præstita sit solutio, eadēque adhuc hodiē præstetur? Divinus noster Mediator volens nos liberare à debito, quo tenebamur justitiæ Dei Patris sui, è propriis suis bonis, solvendo huic nobis omnia suppeditat necessaria. Ecce habes omnes ipsius thesauros, qui inexhausti sunt, tibi apertos, potes exin desumere, quidquid volueris. Sed an constat tibi admirandum amoris ipsius stratagema, quidque faciendum nobis imponat, ut nos eximat. Nos debitores sumus, & Deus est, cui pro omnibus debitis nostris præstanda est satisfactio. Quis est ergo, qui debeat dare, & fieri pauperior dandò, debitaque solvendò? Et quis est, qui debeat recipere & fieri ditior recipiendò id, quod ipsi debetur?

Ipsa bona ratio exigit, respondit hic homo, ut ille, qui debet, solvat, seque exspoliet eo, quod habet, ut det illi, cui debet; & hac ratione se debitò eximet. Valdè benè, reponit Ecclesiasticus. Hæc bonæ justitiæ est regula inter homines; nec ullus sanæ mentis diffitebitur, nil magis esse congruum rationi. Verum in contractu bonitatis & misericordiæ plenissimo, quem amabilis noster Redemptor confecit pro miseris nobis peccatoribus, aliter omninò res agitur;

siquidem nos omnia debemus, & nos omnia recipimus; Deo debemus omnia, & ipse solvit, nosque locupletat; sicque nos exemptos vult esse à debitis, quibus ipsi tenebamur.

Ecce tibi inexhaustos gratiarum, satisfactionum, meritorum thesauros, qui à divino nostro Mediatore structi & instructi sunt nobis; & hoc divitiarum genere solvere nos oportet Deo cuncta nostra debita. Erit ne hoc, dandò & conferendò hæc omnia Deo? Non, sed recipiendò hæc à Deo. Erit ne is ditior, quando solverimus ipsum? an ipsius implebuntur & augebuntur thesauri? an creatura dare quidquam Deo potest? Et an ipse recipere quidquam potest ab illa? Non, sed miserabilis ego sum, qui debeo, & ego sum, qui recipio, meque locupletato, dum possessionem adeo gratiarum, meritum & satisfactionum Redemptoris mei; Et hoc nuncupatur optimè solvere debita mea, quandò summè me locupletato bonis illius, cui debeo. O admirabilis Deus in tuis operibus, & incomprehensibilis in tuis consiliis! quàm inusitatum solutionis genus est hoc? Et Et quàm inaudita inter homines justitiæ regula? Ille, qui debet, est, qui recipit, & locupletatur solvendò, & quantò plura hac solvit ratione, plus etiam locuplora-

Locuple-
mus nos
nis Deo,
vendò
debita

pletatur; & quando summè locupletatus est bonis illius, cui dabat, creditur valdè benè hōc mediō sua solviste debita. Et ita nostrorum debitorum præstatur solutio modō infinita ratione oppositō illi, quem tenent homines.

Itane, exclamavit hic homo, totus attonitus & abreptus hōc prodigiō? Ita ergō Filius DEI descendit in terras, ad agendum cum hominibus peccatoribus? Itane? Sic suis JESU vindicat de inimicis? sic solvi se vult ab illis, qui debent ipsi? o Bonitas nimium amabilis! sic uti vis nobis, sic agere nobiscum miseris terræ vermiculis, & læsæ Majestatis divinæ reis? Tu infinita ratione mihi debes, & pro tota solutione, quem à te peto, aperio tibi omnes thesauros meos, quasi ego tibi deberem plurimum. Hauri, accipe bona mea, locupleta te abundanter, & modō accipias, quod tibi offero, contentus sum, mihi credo satisfactum, tēque à debito absolutum dimitto. An possibile sit, quòd cognoscant homines, sic secum agere Deum, & cor ipsorum tanta non emolliatur bonitate? Quomodò possibile sit, Christianos firmam hanc tenere fidem, & non totos ardore amore Dei eousque se amantis?

Infelix æstimatur, qui plus debet alteri, quàm ipse possideat: Beatus, qui cum multum debeat Deo, cogitur ad solvendum sua debita. spoliatur enim omnibus, quæ habet, & redactus ad incitas, nondum liber & exemptus manet à debito; fortassis mittetur in carcerem & dura stringetur captivitate usque ad factum. Sed liceat mihi dicere: Felix homo, qui debet Deo, & felicior, quando urgetur ad solvenda sua debita; siquidem hoc facere non potest, quin dives evadat; & quanto magis urgetur ad solvendum plura, tanto magis urgetur ad se locupletandum. Ita, Domine, fateor, me pluribus obstrictum tibi esse debitorem, mea tibi solvam debita; aperi mihi ergo omnes inexhaustos tuarum gratiarum, tuorum meritorum, tuarum satisfactionum thesauros; consigna illos non solum meis manibus, sed magis meo cordi, & locupleta me abundanter: Ita meò, quo tibi teneor, defungar debitō; hanc enim & non aliam à debitoribus tuis exiges solutionem. Sanè nonne animam illā tygridum ferociorem deberet quis alere, qui non diffiueret in dulcorem si defixa mente consideraret hanc veritatem? Me quod attinet, consumere hic vellem horas, dies, septimanas, annos integros. Itane prodigium hoc clementiæ redigatur in opus quotidie, & non cogitemus de illo?

Si

Si feria revolvatur cogitatione, nonne quis habeat non cor, sed petram in medio pectoris, quod totum non ardeat tam ingentis bonitatis amore?

ARGUMENTUM.

Quòd videatur, amabilem nostrum Redemptorem tenere adhuc obligatum se nobis, quando nos plurimum locupletavit.

ARTICULUS VII.

Jesus Christus nos recompensat adhuc, quando ipsius accepimus gratias.

ET nihilominus, reponit ipsi bonus Ecclesiasticus, totus accensus zelò, non sunt hæc, quæ admiror maximè: Est adhuc quid aliud longè majus. An crederes excessum bonitatis Dei erga nos eò usque progredi, ut postquam nos ita propriis suis locupletavit bonis, is adhuc obstrictum se teneat ad recompensandum nos magnificè, quasi insignè quoddam exhibuissemus ipsi obsequium, seque agnoscat magnis nobis devinctum nominibus, secus quod gratias benignè voluerimus acceptare? Eheu! quid præstitimus in hoc Domine, quod aliquam mereatur recompensationem, cum tantum bonorum cumulum à magnifica tua receperimus liberalitate? nos ergò tibi infinita ratione devincti manemus. Sed quodnam obsequium tibi præstitimus? responderet tibi: Adimplestis vota cordis mei, quod dum donis vos accumulatur, demulcetur gaudiò, quamvis id fiat absque ullo vestro merito.

Et vos gaudium affertis illi maximum, quod recipere extra se ipsum possit, quando annuitis ad acceptandum ipsius bona; & ideo magnificas vobis præparat recompensationes in æternitate.

Pro quibus præparavit thronos & solia in regni sui gloriâ? Nonne pro iis, qui liberaliter hausserint ex inexhaustis thesauris meritorum Redemptoris sui? Et juxta proportionem, qua magnam bonorum gratiæ, quæ receperunt in hoc mundo, ostenderint abundantiam: pro eo, quòd videatur, hæc tanta esse, quæ oporteat solvi, debita, eò quòd reddenda sit ratio de bonis ab alio acceptis, Deus è contrario nomina sibi ipsi & debita imponat ex propriis suis bonis nobis persolvenda: verum hæc solvit tam munificè, ut pro momentis det æternitates, pro atomis levium tribulationum, quas sustinuerimus in acquirendis propriis ipsius bonis, ineffabilis gaudiù reddat immensitates.

Et